

Sygn. akt: I C 1547/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Maciejewska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2019 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko D. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

/ Jan Raszkowski/

Sygn. akt I C 1547/18

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w dniu 22 sierpnia 2018 roku wniósł do Sądu Rejonowego (...) pozew o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego D. R. kwoty 3.165,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 sierpnia 2018 roku oraz kosztów postępowania.

Powód wskazywał, że pozwanym łączyła z poprzednim wierzycielem umowa pożyczki z dnia 24 listopada 2014 roku. Wskazał, że prawa do wierzytelności nabył w drodze umowy cesji z poprzednim wierzycielem w dniu 29 marca 2018 roku.

Wskazał, że na dochodzoną kwotę składały się 2.272,71 zł jako należność główna, 893,18 zł jako skapitalizowane odsetki. Do pozwu załączył również wyciąg ze swych ksiąg rachunkowych z dnia 22 sierpnia 2018 roku.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda – k. 15 akt)

Postanowieniem z dnia 05 października 2018 roku Sąd Rejonowy (...) wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał sprawę zgodnie z właściwością ogólną pozwanego tutejszemu Sądowi.

Pozwany nie stawiał się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie, wobec czego Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód nie przedłożył umowy łączącej pozwanego z poprzednim wierzycielem, ani innych dokumentów stwierdzających dochodzone roszczenie, stąd też ich treść pozostaje dla Sądu nieznana.

W dniu 29 marca 2018 roku poprzedni wierzyciel – (...) sp. z o.o. w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, z której wynikało, iż sprzedał on na rzecz powoda szereg wierzytelności. Z przedłożonego elektronicznego wyciągu z załącznika wynikało, iż przelano również wierzytelność wobec pozwanego.

(dowód: kopia umowy przelewu wierzytelności – k. 19 - 32 akt, kopia wyciągu z załącznika – k. 33 akt)

W dniu 3 sierpnia 2018 roku powód skierował do pozwanego pismo informujące wraz z wezwaniem do zapłaty.

(dowód: kopia pisma z 03.08.2018 roku – k. 34 i verte akt)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty oraz ich kopie. Nie były one kwestionowane przez pozwanego, który nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, wobec czego zgodnie z przepisem art. 339 § 1 k.p.c., który stanowi, iż jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – Sąd wydał wyrok zaoczny.

Strony łączyła umowa pożyczki, której treść pozostaje dla Sądu nieznana, albowiem powód nie przedłożył jej do pozwu.

Do roszczenia dochodzonego przez powoda zastosowanie będzie mieć przepis art. 720 § 1 k.c., który stanowi - przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z przepisem art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Powód zawarł z poprzednim wierzycielem umowę przenoszącą na jego rzecz m.in. wierzytelność wobec pozwanego. Umowa była prawidłowa i ważna, a zatem powód skutecznie wykazał nabycie wierzytelności i tym samym również swoją legitymację procesową.

Na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia dochodzonego roszczenia, w tym jego wysokości, co wynika z art. 6 k.c. W przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06, Legalis numer 75688).

Trudno uznać, by powód udowodnił dochodzone roszczenie. Powód nie przedłożył umowy będącej źródłem zobowiązania – tj. umowy pożyczki. Niejasne są zatem okoliczności powstania zobowiązania. Tym bardziej zatem nie można uznać, by powód udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia.

Przedłożony wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda stanowi dowód jedynie tego, że zaksięgował on jakieś zobowiązanie pozwanego. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 roku (sygn. P1/10, Dz. U. z 25/07/2011 r. Nr 152, poz.900) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Zasadniczym problemem konstytucyjnym, jaki przedstawił sąd pytający, było rażące osłabienie pozycji procesowej konsumenta, którym jest także pozwana w niniejszej sprawie, który w wypadku przedłożenia sądowi przez przeciwnika procesowego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, chcąc doprowadzić do oddalenia powództwa, był zmuszony udowodnić nieprawdziwość treści takiego dokumentu, wbrew ogólnym zasadom ciężaru dowodu. Słusznie również Trybunał Konstytucyjny wskazał, że w nauce prawa wskazuje się, że zasada równości, unormowana w art. 32 Konstytucji, jest traktowana jako jedno z praw człowieka, podlegające ochronie na podstawie zarówno Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.) jak i prawa Unii Europejskiej. Ponadto równość stron stanowi jedną z najważniejszych zasad postępowania cywilnego, zaliczaną do naczelných zasad tego postępowania. W takiej sytuacji Trybunał Konstytucyjny nie znalazł konstytucyjnie wartościowego uzasadnienia nadania wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy dowodowej dokumentów urzędowych. Analiza cech charakterystycznych funduszu sekurytyzacyjnego doprowadziła Trybunał Konstytucyjny także do wniosku, że nadanie szczególnej mocy prawnej jego dokumentom powodowało sytuację, którą można było określić jako swoistą pułapkę na stronę pozwaną o zapłatę wierzytelności nabytej przez taki fundusz.

Zgodnie z tym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności i z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.). Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów w myśl art. 233 §1 k.p.c. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

W świetle materiału procesowego zebranego w niniejszym postępowaniu Sąd uznał, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności i jej wysokości.

Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy podobnie. W żadnym z pozostałych dowodów nie pada ani data zawartej umowy, ani jej wymagalność, zatem powód nie udowodnił istnienia zobowiązania pozwanego.

Z tych też względów powództwo należało oddalić jako nieudowodnione, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

Sędzia

z.

(...)

(...)

B., 29.4.2019 roku

Sędzia